

KRITIKA

2011. november

Vízkereszt, vagy én is bánom

Miután megtekintettem a fent említett Shakespeare-komédiát a Hevesi Sándor Színház művészeinek előadásában és üres fejjel botorkáltam ki a teremből, azon gondolkoztam, hogy ha a mellettem helyet foglaló szimpatikus hölgy nem beszélgette volna végig az előadást, vajon élvezhetőbbnek tartanám-e. Valószínűleg nem, hiszen néha még szomszédom társalgása is jobban lekötött a színpadi eseményeknél, ugyanis maga a darab laposra és felszínesre sikerült.

„A *Vízkereszt* a shakespeare-i komédiák sorában az utolsó felszabadult és vidám darab, gyűjteménye, szintézise mindannak, amit Shakespeare eddigi vígjátékaiban kipróbált és sikerre vitt” – írja a műről a szabad lexikon. És milyen igaz, a megtekintés után nem merült fel semmilyen kérdés a befogadóban, a történet lassan, de kiszámíthatóan folydogált; és volt minden, ami egy „ideális” komédiához szükséges: szerepcsere, szójátékok, félreértések – a végén pedig (elvileg) mégis minden a helyére került. Persze, nem Shakespeare-t szeretném kritizálni, viszont a művet lehetett volna izgalmasabban színpadra vinni.

Kétségkívül nehéz feladatnak tartom a figyelem fenntartását egy ilyen egyszerű cselekményű darabnál, éppen ezért kellett volna több energiát fordítani arra, hogy a mű kiszámíthatóságát, a teljes harmóniából fakadó monotonitást megbontsák.

Ha erre nem is kerül sor, tisztességesebb vállalni egy fantáziátlan előadást, mintsem eltúlzott jelenetekkel vagy éppen sztriptízzel elvonni a figyelmet a hiányosságokról. Kicsit a vásári színjátszás korában éreztem magam, ahol a színészek egész életükben egyetlen szereppel sáfárkodtak, hiszen karakterek szintjén bele lett sűrítve jelen előadásba az egész tavalyi évad.

A fiatal grófnőt játszó Kovács Olga néhol átcsapott Sárbogárdi Jolánba, az ő társalkodónője, Misurák Tünde pedig könnyűvérű nőcskét alakít – ahogyan a *Liliomfi*ban is tette. Ugyanebben a darabban tavaly emlékezetesen játszott Szakály Aurél. Olyannyira, hogy a sikerre való tekintettel valószínűleg úgy döntött, hogy a *Vízkereszt*ben is ugyanezt a karaktert hozza.

Számomra mégis a finálé volt teljesen megmagyarázhatatlan: inkább illett volna egy abszurd drámához, gondolom, ezen a ponton maga a rendező is megunta saját vérszegény munkáját. Így történhetett meg, hogy „játsszunkművészesdit” alapon a háttérben buborékokat fújatott a szereplőkkel, miközben az udvari bolond egy vászon nélküli esernyő alatt énekelgetett – vagy talán azon tűnődött, miért nem tapsol túl lelkesen a közönség.

Vízkereszt, én megbántalak, és a hangulatomon még az sem segített, hogy a mellettem ülő kedves néző már az első felvonás után sietősen távozott.

Szakony Dorina